Old Hunter, Short Handgun

Pandemonium erupts instantly after someone cries out that Nang Boon got bit in the head by a king cobra. Everybody and their mother rush headfirst from their house to get to the scene. Questions fly off like a flock of forest birds at the sound of a gunshot piercing silence. The people form a compact mass at the three-way intersection in the center of the village. Almost everybody from the sixty-something households is present, every face panic-glazed. A situation that repeats itself, that proceeds abnormally, has driven them together once again in anxiety, impromptu.

"At the far end of Old Win's cassava field at the foot of the mountain. She was face down on top of her basket of la-ngok mushroom buds she'd just picked. All of them crushed and smashed to bits," breathlessly explains Xiang Kanta, visibly terrified. The twenty-four-year-old who was the first to see Nang Boon's corpse says he was taking his cows to feed on the bamboo grass that grew dense at the end of the cassava field. After tying the ropes in place he headed uphill to the forest for some foraging, in case the spirits of the mountain would favor him with a big patch of la-ngok mushrooms, as he hadn't had anything to eat all morning. His wish was granted. Just a few steps along a rocky cleft and there, he caught a glimpse of creamy yellow la-ngok mushroom buds packing the entire cleft like tiny chicken eggs. He hurried to pick them up, all while glancing up and behind his shoulder for fear of some other forager coming upon him and taking his share. But after a while of filling his makeshift cloth pouch with mushrooms, his ears picked up a rattling sound of something. He wasn't quite sure if it was an actual sound from some living creature or a figment of his imagination. A held breath later, he heard a woman's scream loud and clear. One sudden, brief scream. Then silence. Xiang Kanta, squatting still, playing it back in his mind, strained his ears in the direction he reckoned the scream came from. But nothing more came. He

continued picking mushrooms until his pouch was filled, and left that rocky overhang. As he walked downhill along a crevice, at intervals his ears kept picking up on that strange rattling sound, but he didn't think much of it. He made it to Old Win's cassava field, which was marked by furrows stretching as far as the eye could see. The cassava plants, fresh from the rain, were sprouting dark purple-green leaves, a happy sight for the owner. Xiang Kanta was walking along a raised strip of red earth when he caught sight of the body of a senior in her early fifties splayed face-down on top of a basket of la-ngok mushrooms, now scattered all over the red path, probably from her falling smack to the ground. She didn't just lie atop her basket; part of her body also fell on a leafy branch of jik tree (Siamese sal) full of innumerable red weaver ants. Xiang Kanta rushed to the body and flipped it over, thinking she might be one of the old women from the village. He had a bad feeling as he sprinted to her rescue that she might have walked the mushroom forest to exhaustion and fainted, that maybe the elderly woman had diabetes or hypertension like his mom. But once he flipped the body over and saw the pale, purplish face with blood trickling from the nostrils and no sign of breath, Xiang Kanta was completely taken aback. He quickly laid the corpse back down, looked this way and that, then haltingly got to his feet and pondered, Her body was still warm, it probably hadn't been too long since she passed. That face, which kept getting darker, made it hard to recognize who she was. Only when he peered at it did he realize this was Auntie Boon, a distant relative of his. He searched, unsuccessfully, for wounds in her arms and legs. But when he took the straw hat off her head, Xiang Kanta was staggered to find black blood flowing from her head of silver hair. "King cobra!" he let out through viscous saliva, which he pushed down his throat. In that moment it dawned on him what had transpired. Fear rushed to his chest, suffocating it. The rattle similar to the ribbit of a frog rang in his memory, recalling in turn a neighbor's flight from

death several days earlier. Xiang Kanta left Auntie Boon's corpse and hightailed it to the village proper as if jet engines were strapped to his feet.

"Ain't nothing strange about it… That's the area they used to live in, you all know that," interjects village elder Grandpa Tongsa amid the cacophony, a knowing swagger in his voice.

"The folks I brought from Khok Sa-nga village caught quite a few of them back when I was preparing the land for the cassava field," says Old Win, apprehensive. "Didn't see any when I was planting the cassava. What cave could it come from? Or is it a ghost snake?"

"It's a big ass mountain. What, you think it'd be coming out your noseholes?" a teenager blurts out in jest. The crowd guffaws.

"I'ma kick you in the mouth, whichever one of you said that… So what are we gonna do, Grandpa? I'm at my wits' end. Won't dare get close to the cassava field anymore, all sixty rai of it. I'm fucked. What if it's both a ghost snake *and* a real snake, what am I gonna do?" Old Win grumbles.

"Better have Bak Don, the one who married into Khok Sa-nga village, catch and sell it to his relatives. Ain't nothing complicated," says Nang Pin, who used to work in Pattaya and is now accused of being a lady for hire. Some agree with her, but a critical mass of elders in the three-way intersection make faces and gestures in objection, saying a man whose pubes just grew the other day like Bak Don probably doesn't have the wits to deal with these king cobras. Sure he's been living out in Khok Sa-nga for some years, but who knows if he's ever handled a snake. Best to leave it to someone who's lived in the village long term and fought with snakes many times over. Since the first rain in May of this year, five, six people in the village have already died by the bite of a king cobra. Auntie Boon is the seventh. Now that Auntie Boon's died, and died in the same manner as all the others before her—with a lethal bite on the head—everybody in the village

shudders in fear, because they have to stoop down on the ground one way or another, be it to plant the crops, plow the fields, pick the mushrooms, prowl for birds, pounce on frogs. Before you know it, you're face to face with one of them. What can we do to survive that, unless we exterminate them today. Everybody joins in serious discussion, multiple rounds of it, after the burial of Auntie Boon that afternoon.

The king cobras vanished eight to nine years ago; they returned to propagate after the villagers' cassava and rubber fields shot up and grew ripe for harvest. When the fields become a lush, dense forest in their own right, snakes as well as other animals don't pick and choose what kind of forest to propagate in. Natural forest or cash crop forest works equally well for their growth. There's been many a time when folks get chased off by king cobras and must run away in all directions. Some who go foraging in the woods don't come back out alive. One who steps on a nest of theirs, breaking the eggs they're so protective of into a yolky mess, will be hunted down relentlessly. Anyone who has the gall to off their offspring, the same shall be exacted of them—that means life and life only. In the ongoing public discussion, people still argue over the best candidate to deal with this issue. Many teenagers have volunteered, but they're woefully inexperienced. Look at their faces—you'll find lots of junkies and drunkards. Of the remaining brave and more or less drug-free young men, you won't find a single one with the potential intelligence and cunning to match the instincts of those vipers. Plus, legend has it, according to those who've been chased off before, that they are no ordinary king cobras: they have supernatural shape-shifting powers, too. So this weighs even more heavily on everyone. Finally, some people propose that it must be an old man with magic charms who's braved the jungle, caught or killed a snake, or at least been a hunter in the past. If he can get rid of the snakes, the village will reward him generously. At that point, Bak Don, the one who married into Khok Sa-nga village, the most

famous community of king cobra handlers in the country, shows up and joins the conversation. Questions are thrown his way by those who don't support appointing an old man to do this job, and Bak Don answers every question to their satisfaction. He has caught king cobras multiple times. Has some level of expertise. Can't promise that he will catch or kill all the snakes, but if given the opportunity he'll do his best.

As soon as he receives an endorsement, the other group instantly closes ranks around their old-man proposal. A ruckus ensues, cut short by the sound of gunfire into the sky. A voice says, Bak Don can go, but me and my fellows refuse to give him our guns. You want to carry a mallet or a lash to hunt down snakes, be my guest. It's a den of king cobras. We'll see how many you can really get with your bare hands. With that, all the folks that are pro-Bak Don can only acquiesce. They have no choice but to shut their mouths and make way for those people, since not a single one of Bak Don's supporters owns a weapon nearly as deadly as a gun.

Although the tense atmosphere has somewhat dissipated, no one has shown their face and stepped forward to be the slayer of the kings of snakes. Meanwhile, Grandpa Tongsa is crowing about how people back in the day hunted king cobras, with the grandkids' generation as his audience. He tells them of one of those hunters who was especially skilled, who caught cobras and king cobras as easily as one would pluck earthworms for a fishing hook.

"Who has ever caught king cobras that easily, Grandpa?" asks a teenager, incredulous.

"Me, that's who," Grandpa Tongsa retorts, sticking out his chest. "I'm gonna go catch them myself. I'm gonna go with Xiang Kanta my youngest. All you all newborns and latergrowns have no idea of the extent of my hunter's savvy. You all don't even know that I'm the most skilled of them all in this village," he says, turning his face in the gun-toters' direction. Those people nod in acknowledgment, eyes gloating.

“Oh, is that so? When just your paddy ridge got breached by sunbeam snakes, you couldn’t even handle it. Don’t be courting death now, Grandpa,” Nang Pin remarks in bitter contempt. Her paddy is close to the old talker’s, and her house sits next to his. That’s why she is all too familiar with Grandpa Tongsa’s playbook.

“None of your damn business, you whore… I’ve crossed a hundred and one hills and seven seas, and now this? Ain’t nothing I can’t handle,” Grandpa Tongsa scolds, glaring at Nang Pin like he’s going to tear into her jugular. He makes an effort to calm down and avoid further back and forth with her. He has the upper hand right now, no? To appear trustworthy, the old man cracks a smile to anyone who’ll look as if to say that what he said a moment ago was just a joke, no intention to insult her in any way. Nang Pin, meanwhile, is gritting her teeth and visibly seething, until a throat-clearing sound rises in the gun-toting group. As a result, she slowly softens her demeanor to limpness even as her heart continues to burn like a bonfire.

“All right, let’s have Grandpa Tongsa tackle this issue. I’m worried about my cassava field. Sunk a lot of money into it. If them snakes keep roaming, my investments will surely come to nothing,” Old Win concludes the discussion, leaving in frustration the people who wanted Bak Don who’s married into Khok Sa-nga village to take charge of this mission.

Grandpa Tongsa returns home and gets started on the prep work for the hunt. As he packs a knapsack and tells his son Xiang Kanta to put the cows back in the pens for the day, his son winces at the confirmation that they’re the ones to tackle the village’s big issue. Recalling the dark purplish face of Auntie Boon makes his hair stand on end. He once saw a king cobra many years ago, saw it without it seeing him. This snake species has an exceptional sense of smell. By smelling they can follow their prey anywhere. Any prey that enters their territory leaves a scent which they use to later track it down with ease. That day, it raised its neck, erect above a rocky overhang up

the wind. He was hiding downwind. The distance between them, he estimated, was about fifteen meters. The wind was considerably strong due to it being the cold season. This set-up meant that the one upwind could not pick up on the scent of the one downwind. His luck.

Xiang Kanta spied the formidable bearing of the other in silence, his heart pounding in excitement. King Cobra was flicking his tongue and kept his neck upright like a rishi's walking cane. His upper half, raised above the rocky overhang, was patterned grey and black. His belly, light yellow. His head segmented like the rind of a sugar apple. His eyes sharp and small. His ways cold and cruel. He was probably chasing after something. The mountain back then was teeming with boars. Those Fat Fangses had no fear of king cobras, but would not dare them to a head-on fight, either. Boars ranked among the best thieves of the hills, their jaws nipping everything in their path, no matter plant or animal. Maybe one of them intruded on a king cobra's nest, upsetting the latter, who raised his neck at the ready to strike down on Fat Fangs's thick skin. But most likely the thief was already gone, way down toward the Mekong, leaving Sugar Apple Head here all alone to hover in vengeful hatred.

The son does try to put the brakes on the dad's foolhardiness, but the old man lashes out screaming, What a waste of a hunter's son, comparing him to the five dogs waggling their tails under the house's raised floor, ready as always to run behind his old ass no matter what hill and knoll he trudges up to. They are not hunting dogs, just mongrels born out of street dogs' sexual free-for-all, and yet they're braver than his own youngest son. A bit later the gun owner drops by the house to bring them a long shotgun and a short handgun. Nothing the two didn't used to carry, but what they used to have got taken by the police years ago. A pretty heart-wrenching loss, but he could only watch the guns go out of sight, longingly, with mouth agape. Looking at the guns of the pal with the wherewithal to get them registered, stroking them with wrinkled hands, he delights

in the touch as if he was caressing his wife's body in her younger years. The dad fancies the shotgun but can't seem to carry the weight; time has sucked away much of his strength. The son grabs the short handgun. Stroking it, his mind bounces back from cowardice; a strange rush of courage fills his spirit; Xiang Kanta starts to believe in himself again. He used to carry his dad's guns, but that was him as a spring chicken. Defenseless flying lemurs and palm civets would bow to him and his gun, but once it came to a herd of over a dozen Fat Fangses, he had to drop it and run up a tree. Thinking of that now makes him chuckle at himself. The man approaching the fateful twenty-fifth year of life turns to his senior and gazes deep in his eyes. If he can measure up to just one half of this spirited old man, his life and lineage won't be a waste.

But neither gets what they want. The situation dictates that the son be saddled with the shotgun, while the wrinkled old man has to go with the handgun. The deciding muscle doesn't correspond to the inner feeling. Before going down the house steps, the old man rummages up the notebook where he scribbled the spell to protect from serpents. Actually he can still recite it from memory; he's just afraid he might forget the steps. Finally, the indispensable: the bulbs. Two kinds of anti-snake bulbs exist. The first is waan ngu (*ngu* means snake), which shoots up like a shallot with leaves shaped like spider lily leaves but smaller. The bulb is the size of a big toe. Of course the old man planted it all around the house to ward off snakes. He didn't take much care of it, though, so most of the bulbs died off; just two clumps remain. This bulb does not cure snake venom; it only counteracts the effects and stalls the venom's rush to the heart long enough to bring the person out of the forest for treatment by a dharma healer specifically versed in how to use Mongoose Phlegm leaves and magic spells. But that's no longer necessary is it, now that one can dial 1669 and be rushed for a serum injection in no time. The second is waan tone (*tone* means to endure), a very rare wild herb native to the Phu Phaan mountain range. Back in the day, Communist

insurgents ingested it for impenetrable skin. It provides a level of protection against venomous fangs and jaws, but on one condition: in the middle of danger, no matter from bullet tips or animal fangs, never pee it out. Not even when you have to go so desperately that your barrel's about to explode. The moment urine is discharged, so is the bulb's potency. If you ingest it and can't hold it down, then it's every man for himself. Waan tone is the size of a ping-pong ball, round and rough-textured like a ballsack of purple yam extending its vines on house fences. This kind of bulb is easy to grow, no need for much attention, but everybody who grows it will irrevocably be sunk in poverty. Even if they come from the most impressive wealth, they will be left with nothing to their person, because much of it will be tied to objects of no worth and value, or sucked into the void of desire that resides in their own heart. As for Grandpa Tongsa, he's got nothing bigger or better than a common villager, still poor and deprived; stuck in magic spells and tedious old tales; behind the times, behind any developments that have occurred in the village; arrogant and constantly insulting toward neighbors like Nang Pin. Most of the elderly folks know his background to an extent. He was once a conscripted soldier. He often talks a big game about his tour of duty in Vietnam alongside his eldest brother, and how seasoned he is in fighting a foe. But no one knows whether or not the deeds he's bragging about actually happened. Because of his stubborn braggadocio, he became a target of contempt from a segment of the population, driving a wedge of deep resentment that is difficult to reach and address.

Dad and Son walk down the house steps with determination from within. Their eyes, which show themselves to the public, shine more sharply than the days before. Old folks in the same generation entrust the pair with their hopes. Some of the women in their postmenopausal to golden years give the dad and son a big round of applause as they walk past their respective houses. The nieces and nephews and grandchildren of these women, knowing fuck all, dance like little monkeys

to cheer on the passersby. Grandpa Tongsa, aged seventy-five, trudges forward showing a solemn and prideful smile along the main street of the village. Xiang Kanta the Son, meanwhile, walks behind him with the shotgun and the knapsack slung over the shoulder. Although the dad and son are a far cry from each other in age, there is something in their posture, the other group viscerally feels, that binds them together: they're similarly laughable. But the people in that group do not say it out loud; they keep their choice words lashing inside, cursing father and son to die dishonored like cornered dogs that float water-swollen along the Mekong, full of maggots boring through their flesh and with thick-billed crows fighting to tear them in strips. The sooner they fall from grace, the better. The five dogs follow in formation. Every moment of their parade, other village dogs bark and snarl at the five, but none dare come out to fight. Because every village dog is well-familiar with their virulence: the five fight as a pack, perfectly coordinated and ruthless to the point of notoriety.

(End of excerpt)

พรานชรากับปืนพกสั้น

อึกทึกครึกโครมขึ้นทันทีหลังจากได้ยินเสียงร้องตะโกนมาว่านางบุญถูกงูจงอางฉกกบาลไทบ้านทั้งหมดทั้งปวงวิ่งตาลีตาเหลือกลงเรือนเพื่อไปดูเหตุการณ์ คำถามเซ็งแซ่โปรยบินเหมือนหมู่นกป่าแตกตื่น เสียงปืนที่ชำแรกขึ้นในความเงียบงัน เขาทั้งหลายรวมตัวเป็นกลุ่มก้อนตรงสามแยกกลางหมู่บ้าน ประชากรหกสิบกว่าหลังคาเรือน พร้อมเพรียงเกือบทุกหน้าค่าตา อาการแตกตื่นตกใจฉาบเคลือบในทุกใบหน้า สถานการณ์ที่เกิดซ้ำซาก ซึ่งดำเนินไปอย่างไม่ธรรมดา เร่งให้พวกเขามารวมตัวกันอีกครั้งอย่างร้อนรนใจโดยไม่ได้นัดหมาย

"สุดไร่มันเฒ่าหวินตรงเชิงภูนั่นแหละ แกเหมบควั่ำทับกะต่า (ตะกร้า) เห็ดละโงกตูม ๆ ที่เพิ่งหามาได้จนหมุ่นมีตีแหลกหมด" เซียงคันทาผู้เห็นศพนางบุญก่อนใครละล่ำละลัก สีหน้าเผยอาการหวาดกลัว ชายวัยยี่สิบสี่ผู้นี้บอกว่าตนไปล่ามงัวให้กินใบเพ็กที่ขึ้นดกหนาตรงท้ายไร่มัน หลังจากผูกงัวเสร็จเขาลองเดินเข้าสำรวจป่าดู เผื่อผีภูเข้าข้างแจกทานเห็ดละโงกสักหมู่ (กลุ่ม) ใหญ่ ๆ เพราะเช้านี้ยังบ่มีไรตกถึงท้องเลย แล้วเขาก็ได้ลาภผลดังใจปรารถนา เมื่อเดินไปตามซอกหินเพียงไม่กี่ก้าวก็พลันเหลือบเห็นหมู่เห็ดละโงกตูมเหลืองอ่อยห่อยเหมือนฟองไข่ไก่เบียดออขึ้นทั่วซอกหิน เขารีบก้มเก็บลนลานพลางเหลียวหน้าแลหลัง กลัวจะมีใครที่อาจมาหาเห็ดในละแวกนี้โผล่มาแย่ง ทว่าพอเซียงคันทาเก็บเห็ดใส่พกผ้าขาวม้าไปสักพัก เขาพลันแว่วยินเสียงขันออด ๆ ของอะไรสักอย่างที่ตนไม่ค่อยแน่ใจว่านั่นเป็นเสียงที่เกิดขึ้นจริง โดยสิ่งมีชีวิตบางประเภท หรือเขาหูแว่วไปเอง ชั่วอึดใจต่อมาเขาพลันได้ยินเสียงหวีดร้องของผู้หญิงดังขึ้น มันแผดลั่นสั้นห้วนขึ้นครั้งเดียว จากนั้นก็เงียบหาย เซียงคันทานั่งนิ่งย้อนนึก จับทิศทางของเสียงที่ดังขึ้นเมื่อครู่ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาก้มเก็บเห็ดต่อจนเต็มพกผ้าขาวม้า จึงจากเนินเงิบหินแห่งนั้นไประหว่างก้าวเท้าไปตามโสกร่องทางลงจากแนวตีนภู ชายหนุ่มยังคงแว่วยินเสียงขันแปลก ๆ นั่นอยู่เป็นระยะ ทว่าก็ไม่ได้รู้สึกเอะใจอะไร จนกระทั่งถึงเขตแนวไร่มันสำปะหลังเฒ่าหวิน ซึ่งมีร่องแปลงยาวสุดลูกหูลูกตา ต้นมันได้ฝนใหม่กำลังถอดยอดทอดใบเขียวเข้มอมม่วง น่าชื่นใจสำหรับผู้เป็นเจ้าของ เซียงคันทาเดินไปตามเนินดิน

หินแห่ (ลูกรัง) พลันเหลือบเห็นร่างหญิงสูงวัย อายุราวห้าสิบต้น ๆ เหยียดราบ คว่ำทับกะต่าเห็ดละโกที่เกลื่อนกระจายไปทั่วแนวดินหินแห่ ซึ่งน่าจะมาจากการหกคะเมนลงไม่เป็นท่าของแก ร่างนั้นนอกจากจะทับกะต่าเห็ดของตัวเองแล้ว ยังล้มพาดอยู่กับพุ่มจิก (เต็ง) ซึ่งเต็มไปด้วยแม่มดแดงนับไม่ถ้วน เซียงคันทาเร่งเข้าไปจับตัวแกพลิกขึ้นมา เกรงว่าน่าจะเป็นหญิงแก่ในหมู่บ้านสักคน เขาสังหรณ์ใจในช่วงที่ปรี่เข้าช่วยเหลือ คิดว่าแกคงเดินหาเห็ดจนเหนื่อยแล้วงูบไป ซึ่งหญิงสูงวัยอาจมีโรคประจำตัว เช่นเบาหวานหรือความดันซึ่งแม่เขาก็เป็น แต่พอพลิกร่างนั้นขึ้นมาเห็นใบหน้าซีดคล้ำออกเป็นสีม่วง มีเลือดไหลซิบตรงโพรงจมูกและหมดลมหายใจแล้ว ทำให้เซียงคันทาตกใจสุดขีด เขารีบวางร่างนั้นลงทันที หันรีหันขวาง ลุกขึ้นยืนจด ๆ จ้อง ๆ พิเคราะห์ใคร่ครวญร่างแกยังอุ่น ๆ น่าจะขาดใจเมื่อไม่นาน ใบหน้านั้นดำคล้ำขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เขาจำไม่ได้ว่าเป็นใคร พอจ้องดูชัด ๆ จึงนึกได้ว่านี่คือป้าบุญญาติห่าง ๆ ของตนนั่นเอง เขาสำรวจหาบาดแผลตามแขนขาแก ทว่าไม่พบ แต่พอถอดหมวกสานที่ครอบหัวออก เซียงคันทาก็ถึงกับตกตะลึง เมื่อเห็นเลือดสีดำคล้ำไหลออกมาจากหัวอันมีเส้นผมสีดอกเลาของแก "จงอาง!" เขาอุทาน พลางกลืนน้ำลายเหนียวหนับลงคอ ทันใดนั้น ชายหนุ่มเริ่มลำดับเหตุการณ์อันเกี่ยวกับงูจงอางก่อนหน้านี้โดยฉับพลัน อาการขลาดกลัวแล่นปรี๊ดมาจุกอก เสียงขันออด ๆ คล้ายกบ กังวานในความทรงจำ นึกถึงการหนีตายของเพื่อนบ้านเมื่อหลายวันก่อน เซียงคันทาทิ้งศพของป้าบุญไว้อย่างนั้น แล้วเผ่นหนีเข้าหมู่บ้านราวตีนติดจรวด

"บ่เห็นสิเป็นเรื่องแปลก... แถวนั้นเป็นที่ที่มันเคยอยู่มาก่อน สูก็รู้" พ่อใหญ่ทองสาผู้อาวุโสในหมู่บ้านพูดแทรกเสียงอึงอลของพวกไทบ้าน น้ำเสียงกระหยิ่มมีนัยยะซ่อนเร้น

"ข้อยพาไทบ้านโคกสง่ามาจับไปตั้งหลายตัว ตอนสิไถเฮ็ดไห่มัน" เฒ่าหวินกล่าวอย่างพรั่นพรึง "ตอนปลูกมัน บ่เห็นมี แล้วมาจากถ้ำใด หรือสิเป็นงูผี"

"ภูบักใหญ่บักโต มันสิมุดออกมาจากฮูดัง (โพรงจมูก) เจ้าอยู่ติ" วัยรุ่นคนหนึ่งพูดขึ้นอย่างคะนองปาก มีเสียงหัวเราะเกรียวกราว

"ถีบปากมึงเด้อบักใด๋เว้า... แล้วสิเฮ็ดแนวใด๋ พ่อใหญ่ ข้อยมือดแปดด้านบ่กล้าไปใกล้ไห่มันแล้วตอนนี้หกสิบไร่พู้น ตายคักบัดนี้ ถ้ามันเป็นทั้งงูผี ทั้งงูจริงข้อยสิเฮ็ดจั่งใด๋" เฒ่าหวินบ่น

"ให้บักด่อน ลูกเขยบ้านโคกสง่า ไปจับขายให้

พวกญาติพี่น้องมันดีกว่า บ่เห็นสิคิดยาก" นางพิณผู้ที่ถูกใส่ความว่าเป็นแม่จ้าง ที่เคยทำงานในพัทยากล่าวขึ้น หลายคนเห็นด้วยกับนาง ทว่าผู้เฒ่าผู้แก่กลุ่มใหญ่ในสามแยกออกสีหน้าท่าทางคัดค้าน บอกว่าเด็กวานซืนอย่างบักต่อนคงบ่มีปัญญาจัดการกับงูจงอางเหล่านี้ได้ดอก ถึงไปอยู่โคกสง่ามาหลายปีก็จริง แต่มันเคยจับงูหรือเปล่าใครจะไปรู้ได้ ทางที่ดีที่สุด ให้คนที่อยู่ในหมู่บ้านมานานและเคยต่อกรกับพวกงูมากครั้งแล้วนี่แหละเป็นคนจัดการ นับตั้งแต่ฝนลงเมื่อเดือนหกต้นปี มีคนในหมู่บ้านถูกงูจงอางฉกตายแล้วห้าหกราย ป้าบุญเป็นรายที่เจ็ด พอป้าบุญตายและตายด้วยการฉกที่กลางศีรษะ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทุกคนที่ดับตาย ล้วนถูกมันสังหารจากจุดนี้ ทำให้พวกไทบ้านทุกคนต่างขยาดหวาดกลัวกันมาก เพราะต่างต้องก้มๆ เงยๆ ทำไร่ไถนา หาเห็ดหาหอน จับนกหนูปูปลา เผลอๆ ไปเจอมันเข้ากะทันหัน จะทำอย่างไรกันดีถึงจะรอดหากไม่กำราบมันให้สิ้นเสียตั้งแต่วันนี้ ทุกคนล้อมวงเข้าปรึกษาหารือเคร่งเครียดอีกหลายรอบ หลังฝังศพป้าบุญเสร็จสิ้นในบ่ายวันนั้น

งูจงอางหายไปเมื่อแปดเก้าปีก่อนและกลับมาขยายเผ่าพันธุ์ขึ้นอีกหลังจากไร่มันสวนยางของไทบ้าน

เจริญเติบโตเข้าสู่ห้วงเวลาแห่งการเก็บผลผลิต เมื่อป่าดกดื่นรกหนา งูหรือสัตว์อื่นๆ ไม่ได้เลือกว่าจะขยายเผ่าพันธุ์ด้วยป่าแบบใด ป่าธรรมชาติหรือป่าเศรษฐกิจ มันเติบโตได้หมด หลายครั้งหลายหนไทบ้านถูกไล่จนต้องวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง บางรายไปหาของป่าแต่ก็เอาชีวิตไม่รอดกลับมา บางคนเดินไปเหยียบรังของมันจนไข่ที่มันหวงแหนแตกเละ ก็จะถูกไล่ล่าชนิดไม่ลดราวาศอก คนที่ทำกับลูกๆ ของมันได้ ก็ต้องได้รับการตอบแทนอย่างสาสมเช่นกัน ซึ่งก็นั่นหมายถึงชีวิตเพียงอย่างเดียว และภายใต้การร่วมปรึกษาหารือยังคงมีการถกเถียงถึงคนที่เหมาะสมที่สุดที่จะจัดการกับเรื่องนี้ ผู้อาสาที่เป็นวัยรุ่นมีอยู่มาก แต่คนพวกนี้ยังอ่อนด้อยซึ่งประสบการณ์ มองดูหนังหน้าแต่ละคนมีแต่ประเภทสิงขี้ยา ขี้เหล้า บักที่ห้าวกล้าห่างไกลยาเสพติดหน่อย ก็ดูช่างไม่มีแววจะฉลาดเฉลียว มีหลักเหลี่ยม รู้ทันสัญชาตญาณของอสรพิษเหล่านั้นเอาเสียเลย แถมเสียงเล่าลือจากคนที่เคยถูกไล่ต้อนยังบอกว่ามันเก่งกาจเกินกว่างูจงอางธรรมดา มีฤทธิ์เดชอภินิหารแปลงเป็นโน่นนี่ได้อีก จึงเป็นที่หนักอกหนักใจไทบ้านทั้งปวงยิ่งขึ้นไปอีก ในที่สุดคนจำนวนหนึ่งได้เสนอว่าควรจะเป็นผู้เฒ่าที่มีอาคมและเคยผ่านป่าดงพงไพร

เคยจับงูหรือสังหารงูหรืออย่างน้อยก็เคยเป็นนายพรานมาก่อน หากสามารถกำจัดงูลงได้ ไทบ้านทั้งหมดจะตบรางวัลให้อย่างงาม ระหว่างนั้น บักด่อนผู้เป็นเขยบ้านโคกสง่า หรือหมู่บ้านงูจงอางที่โด่งดังสุดในประเทศโผล่เข้ามาในวงสนทนา มันถูกไทบ้านจำนวนหนึ่งที่ไม่สนับสนุนให้คนแก่จัดการกับเรื่องนี้ ตั้งคำถามหลายข้อ บักด่อนตอบทุกคำถามจนเป็นที่พอใจของไทบ้านที่ถาม มันเคยจับงูจงอางหลายครั้ง มีความเชี่ยวชาญระดับหนึ่ง แต่ไม่รับปากว่าจะจับหรือสังหารงูได้หมด แต่ถ้าได้โอกาสนั้นมันจะทำให้ดีที่สุด

ทันทีทันใดที่มันได้รับการสนับสนุน คนอีกกลุ่มซึ่งสนับสนุนคนแก่ที่มีประสบการณ์มาก ดาหน้าออกมาคัดค้านทันที เกิดความชุลมุนวุ่นวายขึ้นชั่วขณะก่อนจะมีเสียงปืนลั่นขึ้นฟ้า และมีเสียงพูดขึ้นว่า ให้บักด่อนไปก็ได้ แต่พวกกูจะไม่ยอมให้ปืนแก่มัน มึงจะถือค้อนถือแส้ไปไล่ล่างูก็ตามแต่ใจมึง งูมีเป็นโขยง ลองดูมือเปล่าจะจัดการได้สักกี่ตัวถ้าไม่มีปืน พลันนั้นไทบ้านทั้งหลายที่เชียร์บักด่อนก็ต้องสงบปากสงบคำทันที พวกเขาทุกคนจำเป็นต้องหลีกทางให้กับกลุ่มคนเหล่านั้นหลบไป เพราะผู้ที่สนับสนุนบักด่อนทั้งหมดไม่มีอาวุธซึ่งมีอานุภาพร้ายแรงเช่นปืนแม้แต่คนเดียว

ถึงแม้บรรยากาศตึงเครียดจะสงบลงบ้างแล้ว แต่ยังไม่เห็นใครโผล่หน้าออกมาเป็นผู้ที่จะอาสาเข้าป่าไล่ล่าสังหารพญางู ระหว่างนั้นพ่อใหญ่ทองสาพูดโอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องการล่างูจงอางของคนสมัยก่อนสู่เด็ก ๆ รุ่นหลานฟังอยู่ บอกว่ามีคนอยู่คนหนึ่งที่เก่งกาจมากนักในเรื่องนี้ เขาจับงูเห่างูจงอางง่าย ๆ เหมือนจับไส้เดือนใส่เบ็ดเท่านั้นเอง

"ผู้ใด๋เคยจับงูจงอางง่ายปานนั้นล่ะพ่อใหญ่ทองสา" วัยรุ่นคนหนึ่งถามอย่างสงสัย

"กูนี่แหละ" พ่อใหญ่ทองสากล่าวพลางยืดอก "กูสิไปจับมันเอง กูสิไปกับเชียงคันทาลูกชายหล่ากูสูเกิดใหม่ใหญ่หลัง บ่ฮู้ดอกว่าฝีมือกูจัดจ้านปานใด๋ แล้วสูก็บ่ฮู้อีกว่ากูนี่เป็นพรานที่เก่งกาจที่สุดในหมู่บ้าน" ว่าแล้วหันไปทางกลุ่มคนที่มีปืน คนพวกนั้นพยักพเยิดตาม แววตากระหยิ่ม

"แม่นบ่น้อ (จริงหรือเปล่า) แค่คันแทนาตัวเองรั่วเพราะงูเหลือมเหลาไช เจ้ายังบ่ปัญญาจัดการมันอย่าหาเรื่องตายโหงเลยพ่อใหญ่" นางพิณพูดกระทบกระเทียบอย่างหมั่นไส้ นาของนางอยู่ใกล้กับเฒ่าขี้คุยแถมมีเรือนก็ติดกันอีก ดังนั้นนางจึงรู้ไส้รู้พุงพ่อใหญ่ทองสาเป็นอย่างดี

"มึงอย่าเลือกอีกะหรี่... กูไปมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ ประสาเรื่องพอปานนี้ บ่คระนามือกูดอก" พ่อใหญ่ทองสาดุกร้าว จ้องหน้านางพิณเหมือนจะกินเลือดแกพยายามระงับอารมณ์ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับนางสถานการณ์กำลังเข้าข้างแก เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือชายชราเผยยิ้มกับใครต่อใครคล้ายกับกำลังบอกว่าคำพูดเมื่อครู่ตนแค่ล้อเล่น ไม่ได้มีเจตนาดูถูกเหยียดหยามนางแต่ประการใดขณะที่นางพิณกัดฟันกรอดสีหน้านางขึ้งโกรธและมีอารมณ์ จนเกิดเสียงกระแอมไอขึ้นในกลุ่มผู้มีปืน นางจึงค่อย ๆ มีท่าทีที่อ่อนยวบยาบลง ทั้งที่หัวใจยังรุ่มร้อนราวสุมไฟ

"ตกลงพวกเฮาให้พ่อใหญ่ทองสาจัดการเรื่องนี้เด้อ ข้อยห่วงไร่มันของข้อย ลงทุนไปหลายเงิน ถ้างูยังเพ่นพ่าน ทุนฮอนที่ลงไปหลุบจมบ่มีเหลือแท้" เฒ่าหวินสรุป ท่ามกลางความบ่พอใจของไทบ้านที่ต้องการให้บักด่อนเขยบ้านโคกสง่าเป็นผู้รับงานนี้

พ่อใหญ่ทองสากลับมาถึงเรือน แกเริ่มเตรียมการออกไล่ล่างูจงอาง ขณะแต่งเตรียมถุงย่าม เรียกลูกชายเชียงคันทาเอางัวเข้าคอกเข้าหลักให้เรียบร้อย ผู้เป็นลูกยินคำยืนยันจากพ่อว่าจะจัดการเรื่องใหญ่ของหมู่บ้านในขณะนี้ เขาทำหน้าหงอไม่มั่นใจ นึกถึงใบหน้า

ม่วงคล้ำของป้าบุญแล้วขนลุกซู่ เขาเคยเห็นงูจงอางเมื่อหลายปีมาแล้ว ลอบเห็นโดยที่มันไม่เห็นเขา งูชนิดนี้เป็นสัตว์ที่มีประสาทสัมผัสกลิ่นล้ำเลิศ มันไล่ตามเหยื่อถึงไหนต่อไหนด้วยการดมกลิ่น เหยื่อที่เข้าสู่อาณาเขตของมันทุกชนิดจะทิ้งกลิ่นกายเอาไว้ให้มันไล่ล่าได้อย่างสะดวกดาย วันนั้นมันยกคอผงาดสูงบนเงิบหินเหนือลม ส่วนเขาแอบอยู่ใต้ลม ระยะห่างระหว่างเขากับมันราวสิบห้าเมตรเห็นจะได้ ลมแรงพอสมควรเพราะเป็นหน้าหนาว ลักษณะเช่นนี้จะทำให้ผู้อยู่เหนือลมไม่ได้กลิ่นของผู้อยู่ใต้ลม และมันเป็นโชคดีของเขา

เชียงคันทาแอบมองท่วงท่าอันน่าเกรงขามของมันอย่างเงียบเชียบ หัวใจเขาเต้นระทึก บักจงอางแลบลิ้นแผล็บ ๆ ยกคอตั้งตรงเหมือนไม้เท้าฤาษี ครึ่งลำตัวที่ยกขึ้นเหนือเงิบหินสลับลายเทาดำ พื้นท้องสีเหลืองอ่อน หัวแตกหมากเขียบ หรือเผยร่องเกล็ดคล้ายเปลือกน้อยหน่า ตาเล็กแหลม ท่าทางดุร้ายเยือกเย็น มันน่าจะไล่ล่าอะไรสักอย่างมา แถบภูครั้งนั้นหมูป่ายังชุมมาก บักเขี้ยวตันบ่ยั่นจงอาง แต่ก็ไม่เคยกล้าสู้แบบซึ่ง ๆ หน้า มันคือหัวขโมยแห่งป่าภูที่ติดอันดับทีเดียว งาบทุกอย่างที่ขวางหน้า ไม่ว่าพืชหรือสัตว์ อาจไปรุกรานรังจงอางทำให้เจ้าตัวฉุน ผงาดคอออกมาหมาย

ไล่สับหนังหนา ๆ ของบักเขี้ยวตัน แต่เชื่อว่าหัวขโมยลิ่วลงท่าน้ำของไปแล้ว ทำให้หัวแตกหมากเขียบทำได้แค่ชูคอโด่เด่ด้วยจิตอาฆาตอยู่เช่นนั้น

พยายามอยู่เหมือนกันที่จะหยุดความห้าวกล้าบ้าบิ่นของพ่อ แต่ชายชราตวาดลั่น เสียทีที่เกิดเป็นลูกพราน ยกเปรียบกับหมาห้าตัวที่ส่ายหางระริกตรงใต้ถุนเรือน มันพร้อมวิ่งตามตูดชายชราเสมอไม่ว่าจะกระย่องกระแย่งสู่โคกไหนดอนไหน พวกมันไม่ใช่หมาพราน เป็นแค่หมาพันทาง พ่อแม่ไล่สมสู่กันตามถนนรนแคม แต่ก็กล้าหาญกว่าลูกชายคนเล็กของตน สักพักเจ้าของปืนนำปืนมาส่งแล้วลงเรือนไป เป็นลูกซองยาวและปืนพกสั้นสองพ่อลูกเคยใช้เคยมี ทว่าพวกตำรวจมาเก็บไปเมื่อหลายปีก่อน เสียดายแทบขาดใจ แต่ก็ทำได้เพียงอ้าปากค้าง และมองมันจากไปอย่างตาละห้อย เห็นปืนของเพื่อนผู้มีปัญญาตีทะเบียน มือเหี่ยวย่นลูบคลำอย่างพึงพอใจ สัมผัสแผ่วเบาราวกับลูบไล้ร่างเมียครั้งยังสาว พ่อพิสมัยในปืนยาวแต่ดูท่าจนปัญญาแบกถือ เรี่ยวแรงถูกวันเวลาสูบคืนไปจนร่อยหรอ ส่วนลูกคว้าปืนพกสั้นมาลูบคลำ ใจที่หย่อนไปในทางขี้ขลาด ได้สัมผัสปืนสั้นอีกครั้ง ความฮึกเหิมแล่นปรี๊ดสู่วิญญาณอย่างประหลาด เชียงคันทาเริ่มเชื่อมั่นในตัวเองขึ้นมาอีกครั้ง เขาเคยใช้

ปืนของพ่อ แต่นั่นเมื่อยังหนุ่มกระทง บ่างหรืออีเห็นผู้ไร้ทางสู้เคยศิโรราบให้ แต่ต้องทิ้งปืนวิ่งขึ้นต้นไม้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับฝูงเขี้ยวตันนับสิบ นึกขึ้นมาก็ให้ขำตัวเอง ในวัยหนุ่มที่ย่างสู่เบญจเพสเขาหันมองพ่อชราแล้วจ้องลึกลงไปในแววตา ได้ใจเหมือนตาเฒ่าคนนี้สักครึ่งคงไม่เสียชาติเกิด

แต่ทั้งสองคนไม่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ สถานการณ์บังคับให้ลูกถือปืนยาว ส่วนพ่อที่หนังเหี่ยวต้องพกปืนสั้น กำลังวังชาคือต้นเหตุที่ขัดต่อความรู้สึกภายใน ก่อนก้าวลงเรือน ชายชราอื้อหาสมุดที่จดถ้อยคาถาป้องกันอสรพิษเอาไว้ ความจริงยังคงท่องจำได้ติดปาก แต่กลัวลืมขั้นตอน และสิ่งที่ขาดไม่ได้คือว่าน ว่านสำหรับต่อกรกับงูมีสองชนิด อย่างแรกคือว่านงู ซึ่งเป็นต้นคล้ายหอมแดง ใบคล้ายว่านชนหรือต้นพลับพลึง แต่มีขนาดเล็กกว่าหัวว่านเท่าหัวแม่เท้า แน่นอนว่าชายชราปลูกไว้รอบเรือนเพื่อกันงูเข้าบ้าน ทว่าไม่ค่อยได้ดูแลทำให้ตายดับไปเสียมาก เหลือแค่สองกอ ว่านดังกล่าวไม่สามารถรักษาพิษที่ถูกงูกัดได้ แค่ผ่อนหนักให้เป็นเบา ชะลอพิษแล่นเข้าสู่หัวใจได้นาน นำคนที่ถูกงูกัดออกจากป่าทัน รักษาต่อด้วยหมอธรรมที่ร่ำเรียนมาทางนี้ ซึ่งต้องพึ่งเสลดพังพอนและเวทย์มนต์คาถาอีกที แต่ทุกวันนี้ไม่จำเป็น เพราะ

มี ๑๖๖๙ ลิ่วพาไปฉีดเซรุ่มอยู่แล้ว อีกอย่างคือว่านทน เป็นว่านที่มีต้นกำเนิดทางเทือกภูพาน เป็นสมุนไพรป่าที่หายากยิ่ง สมัยก่อนนักรบฝ่ายคอมมิวนิสต์ใช้กินเพื่อความหนังเหนียว มันสามารถต้านทานเขี้ยวฟันของสัตว์มีพิษได้ระดับหนึ่ง แต่ระหว่างที่ผู้กินยังคงเผชิญภยันตรายไม่ว่าคมกระสุนหรือเขี้ยวสัตว์พิษอยู่ห้ามเยี่ยวออกมาเด็ดขาด ไม่ว่าจะปวดถึงขั้นลำกล้องใกล้ระเบิดก็ตาม เพราะหากหลั่งของเสีย ฤทธิ์ว่านก็จะตามออกมาทันที หากคนกินว่าน ทนไม่ได้ก็ตัวใครตัวมัน ว่านทนมีขนาดเท่าลูกปิงปอง ลักษณะกลมขรุขระเหมือนหำมันข้าวก่ำที่ทอดเถาอยู่ตามรั้วบ้าน ว่านชนิดนี้ปลูกง่าย ไม่ต้องดูแลมาก แต่คนที่ปลูกทุกคนจะจมปรักดักดานอยู่กับความจนยากถึงมีทรัพย์ศฤงคารมหาศาลเพียงใดก็เหมือนกับไม่มีอะไรติดตัว เพราะส่วนมากมันจะไปผูกกับวัตถุสิ่งของอย่างอื่นที่ไร้ค่าไร้ราคา หรือไปตกอยู่กับกิเลสตัณหา ที่เกาะกุมอยู่ในใจของผู้ปลูกเอง สำหรับคนปลูกอย่างพ่อใหญ่ทองสานั้น แกไม่ได้มีอะไรเหนือไปกว่าไทบ้านธรรมดาเลย ยังจนและขาดแคลน ดักดานอยู่แต่กับเวทย์มนต์คาถา และเรื่องราวเก่าก่ำซ้ำซาก ไม่ทันต่อโลก ไม่ทันต่อความเป็นไปใด ๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้าน ดื้อรั้นดันทุรังและเหยียดหยามเพื่อนบ้านอย่างนางพิณตลอดเวลา

คนสูงวัยส่วนใหญ่รู้จักประวัติเบื้องหลังของแกในระดับหนึ่ง เคยเป็นทหารเกณฑ์รับใช้ชาติ แกมักจะคุยเขื่องเรื่องเคยไปรบที่เวียดนามกับอ้ายชายคนโต และเคยต่อสู้กับข้าศึกมาอย่างโชกโชน แต่ก็ไม่มีใครทราบว่า เรื่องที่แกกล่าวโอ้อวดอยู่นั้น เป็นเรื่องจริงหรือไม่อย่างไร ความคุยโวโอ้อวด ดื้อรั้นไม่ฟังใครนี่เอง ที่ทำให้แกตกอยู่ในสภาพถูกดูแคลนของไทบ้านอีกส่วนหนึ่ง จนเกิดรอยบาดหมางอันเร้นลึก ที่ยากแก่การผสานความเข้าใจ

สองพ่อลูกก้าวลงเรือนด้วยสภาพจิตใจที่มุ่งมั่น ดวงตาที่เปิดเผยต่อผู้คน ฉายแววคมกล้ามากกว่าวันก่อน ๆ ผู้ชรารุ่นราวคราวเดียวกันฝากความหวังกับพวกเขา หญิงวัยทองไปจนถึงวัยชราหลายคนปรบไม้ปรบมือเมื่อสองพ่อลูกก้าวผ่านหน้าเรือน เด็ก ๆ ลูกหลานที่ไม่รู้ห่ารู้เหวเชื้อสายหญิงเหล่านี้ ต่างเต้นแร้งเต้นกาต้อนรับอย่างชื่นชม พ่อใหญ่ทองสาในวัยเจ็ดสิบห้าก้าวเดินกระย่องกระแย่ง เผยรอยยิ้มสุขุมลุ่มลึก และเย่อหยิ่งจองหองไปตามถนนเส้นกลางหมู่บ้าน ขณะที่เชียงคันทาผู้เป็นลูกชาย พายปืนลูกซองยาวและย่ามเดินตามหลัง มาดลูกกับมาดพ่อแม้อยู่ในวัยที่ต่างกันลิบลับ ทว่ามีบางอย่าง ที่เผยอยู่ในความรู้สึกของไทบ้านอีกกลุ่ม เชื่อมคนทั้งคู่เข้ากัน ให้เห็นความคล้ายคลึงที่

น่าขบขันดูแคลน แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกไป ทว่าในใจล้วนหวดโบยด้วยคำด่าทอ และแช่งให้ตายอย่างหมาจนตรอกตัวหนึ่ง ที่ลอยอืดพองไปตามน้ำของเนื้อตัวเต็มไปด้วยหมู่หนอนเจาะไช และอีการุมแย่งฉีกเนื้อกิน สิ้นไร้ซึ่งเกียรติยศศักดิ์ศรีลงเร็วเท่าไหร่ยิ่งดีเท่านั้น หมาห้าตัวแห่ตามเป็นพรวนเป็นแพ ระหว่างทางมีหมาไทบ้านเห่ากรรโชกใส่ตลอดเวลา แต่ไม่กล้าออกมาต่อกรกับมันทั้งห้า ด้วยหมาไทบ้านทุกตัวรู้จักพิษสงของหมาเหล่านี้เป็นอย่างดี พวกมันเป็นนักต่อสู้แบบหมาหมู่ที่ประสานงานกันได้อย่างลงตัวและโหดเหี้ยมอำมหิตจนขึ้นชื่อลือชา

แล้วอย่างไรล่ะที่อยู่ของงูจงอาง แนวป่าแนวไร่เขตไหนที่เขาลือว่ามันชุม ท้ายไร่มันเฒ่าหวิน แนวไปเจอศพป้าบุญ ตรงนั้นเป็นที่อยู่ชั่วคราวหรือถาวรของมัน ป้าบุญเผชิญหน้ากับงูด้วยสถานการณ์เช่นไร สองพ่อลูกไม่รู้ ไม่มีไทบ้านคนใดรู้ ต้นเดือนฝนอากาศร้อนอบอ้าว ทั้งคู่ขึ้นมาจนถึงยอดภูเหงื่อโชมกาย ทว่าไม่เห็นวี่แววของงูจงอาง ท่าทางการออกล่าในวันนี้จะสูญเปล่า พ่อใหญ่ทองสานั่งหอบแฮ่ก ๆ แต่ใจยังสู้ ส่วนเซียงคันทายังสบาย ๆ เขากวาดสายตาไปรอบ ๆ อาณาบริเวณ ที่นี่ไม่ไกลจากจุดที่พบศพป้าบุญนัก เป็นเนินสูง

บนยอดภูมีโขดหินน้อยใหญ่ซุกอยู่ใต้ครึ้มเงาของต้นไม้ ใต้เงิบหินยังมีเวิ้งดานดินที่แห้งผาก เขาไม่แน่ใจว่างูจงอางชอบที่อันแห้งกรังเช่นนี้เหมือนงูเห่าหรือเปล่า แต่งูพิษไม่น่าจะมีอะไรที่แตกต่างกันมากนัก มันเป็นพวกสัตว์เลือดเย็น ดังนั้นจึงชอบอยู่ในที่ที่ค่อนข้างอบอุ่น โดยเฉพาะฤดูฟักไข่เช่นนี้ คำบอกเล่าของพ่อระหว่างทาง เร่งให้เขาจับสังเกตไปทุกช่วงแนวป่า แต่ไม่พบอะไรนอกจากไข่เห็ดละโงกที่ต้องคอยเก็บใส่ถุงย่ามตลอดเวลา

ตะวันโยนดวงมาถึงช่วงบ่าย พ่อใหญ่ทองสาเคี้ยวว่านทนเป็นหัวที่สามแล้ว แต่ไม่มีวี่แววว่าจะเจองูจงอางตัวเป็น ๆ สักที พวกเขาพบร่องรอยมัน ฤดูฟักไข่ต้องเข้าให้ใกล้รัง ชายชรารู้แต่จนปัญญาหารังของมัน หากปวดเยี่ยวเป็นหนที่สามแกตั้งใจจะกลับไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ อาการปวดเมื่อยตามเนื้อตัวจะต้องเล่นงานในเย็นนี้ ตอนนี้อยู่ได้สบายเพราะว่านทน ซึ่งมีสรรพคุณอีกอย่างนอกเหนือไปจากความหนังเหนียว นั่นคือเป็นยาชูกำลังชั้นดี ว่านทนไม่ใช่ว่านที่แตกหัวดกดื่นนัก ปลูกค่อนข้างง่ายก็จริง แต่เสียตรงแกขี้เกียจเอาใจใส่มัน ชายชราแปลกใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจึงชอบละเลยในสิ่งที่จะทำให้ตนเองมีสุขอนามัยที่ดี กลับไปเย็นนี้กะจะให้บักเซียงฯ พาไปขอจากเสี่ยวที่

(End of excerpt at the end of paragraph on the left page)